

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 568/2012-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. novembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti R., s. r. o., Ulica A. Hlinku 28, Čadca, zastúpenej advokátom JUDr. Milanom Rojčekom, Bottova 7, Žilina, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 v spojení s namietaným porušením čl. 12 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9 Co 184/2012 z 28. júna 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti R., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. októbra 2012 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti R., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“ v citáciách aj „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 v spojení s namietaným porušením čl. 12 ods. 1 a 4 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co 184/2012 z 28. júna 2012 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že sťažovateľka sa určovacou žalobou podanou 16. septembra 2010 Okresnému súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) domáhala voči žalovanej (ako obdarovanej) vyslovenia, že darovacia zmluva z 28. marca 2008, ktorou na ňu jej dcéra (ako daryňa) previedla ½ rodinného domu vrátane príslušenstva, je neplatná. Sťažovateľka uviedla, že k podaniu žaloby prišlo z dôvodu, že jej *„dlžníčka, úmyselne aj s pomocou svojej matky, previedla nehnuteľnosti, z ktorých by mohli byť uspokojené“* jej pohľadávky.

Okresný súd rozsudkom č. k. 14 C 113/2010-72 zo 14. marca 2012 (ďalej aj „prvostupňový rozsudok“) žalobe sťažovateľky vyhovel, avšak v časti trov konania jej nepriznal ich náhradu. Okresný súd svoje rozhodnutie v časti týkajúcej sa nepriznania náhrady trov konania odôvodnil poukazom na § 150 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“).

Za dôvody hodné osobitného zreteľa považoval okresný súd to, že žalovaná je starobnou dôchodkyňou a jej jediným príjmom je starobný dôchodok v sume 230 €, pričom z tohto príjmu sama dobrovoľne uhradza súdnemu exekútorovi platby za svoju dcéru, z ktorých je uspokojovaná pohľadávka sťažovateľky. Okresný súd pri rozhodovaní o trovách konania zohľadnil aj to, akým spôsobom by sa dotklo priznanie trov konania sťažovateľke žalovanej a akým sťažovateľky, dospejúc k záveru, že priznanie trov by značným spôsobom zasiahlo žalovanú, ktorá je prestárlou osobou, nemá okrem starobného dôchodku v sume 230 € iný príjem a navyše zo svojho dôchodku takmer $\frac{3}{4}$ spláca na pohľadávku sťažovateľky. Okresný súd poukázal aj na to, že sťažovateľka je právnickou osobou, a preto nebude až takým závažným spôsobom v prípade nepriznania trov dotknutá.

Proti prvostupňovému rozsudku v časti týkajúcej sa nepriznania trov konania podala sťažovateľka v zákonnej lehote odvolanie, na základe ktorého krajský súd uznesením sp. zn. 9 Co 184/2012 z 28. júna 2012 rozsudok okresného súdu v napadnutej časti potvrdil.

Sťažovateľka ďalej v sťažnosti uvádza argumentáciu takmer identickú s tou, ako bola obsiahnutá v jej odvolaní proti prvostupňovému rozsudku, nestotožňujúc sa s odôvodnením napadnutého uznesenia a poukazujúc na to, že skutočnosť, „že žalovaná dobrovoľne spláca dlhy za svoju dcéru je jej slobodným rozhodnutím nie jej povinnosťou a preto táto skutočnosť nemôže mať vplyv na nepriznanie trov konania sťažovateľovi. Žalovaná po celý čas mala vedomosť o dlhoch svojej dcéry, osobne sa spolu so svojou dcérou po celý čas zúčastňovala na predchádzajúcich pojednávaniach, a po tom, čo jej dcéra porušila dohodnutý splátkový kalendár a po podaní návrhoch na súd, previedla táto dlžníčka, aby sa vyhla splneniu svojho dlhu voči sťažovateľovi, na svoju matku – žalovanú 1/2-icu nehnuteľností s cieľom vyhnúť sa uspokojeniu pohľadávky žalovaného. Sťažovateľovi nezostávala iná možnosť, len podať žalobu na súd, keď jeho pôvodná dlžníčka nemala už žiaden majetok, teda vznik sporu zapríčinila svojim postojom výlučne žalovaná a jej dcéra. Po podaní žaloby na súd sťažovateľ ústretovo niekoľkokrát opätovne poskytol na žiadosť žalovanej dostatočný časový priestor na splatenie dlhu tým, že ak dôjde k uspokojeniu jeho pohľadávky, zoberie svoj návrh späť. Súd viac krát prerušil konanie a na pojednávaní v januári 2012 bola žalovanej a jej dcére daná posledná možnosť na splatenie dlhu, avšak bezvýsledne. Žalovaná i jej dcéra účelovo zavádzali nielen sťažovateľa ale aj súd.“

Podľa sťažovateľky „Nepriznanie trov konania žalobcovi len preto, že žalovaná spláca zo svojho dôchodku dcérine dlhy preto nie je na mieste. Sťažovateľ do dnešného dňa nemá zaplatenú svoju pohľadávku z roku 2008, vynaložil v konaniach nemalé finančné prostriedky či už týkajúce sa zaplatenia súdneho poplatku, ktorý sťažovateľ uhradil do štátneho rozpočtu, trov právneho zastúpenia a ich nepriznanie vedie k jeho ďalšiemu finančnému zaťaženiu, pričom žalovaná, ktorá spoločne so svojou dcérou všetky spory zapríčinila, nie je povinná znášať žiadne trovy konania. Máme preto za to, že pokiaľ sú si účastníci rovní v právach aj povinnostiach, súd nepriznaním trov túto ústavnú zásadu porušil a nadmerne zaťažil navrhovateľa (porušenie čl. 12 ods. 1, 4, čl. 47 ods. 3. Ústavy

SR) Okrem toho uvádzame, že žalovaná je aj po rozhodnutí súdu ešte stále polovičnou podielovou spoluvlastníckou nehnuteľnosť č. s. 808 s prísl., pozemkov v kat. úz. S., avšak súd túto skutočnosť nevyhodnotil, nezaoberal sa ňou a ani relevantným spôsobom nezisťoval, či žalovaná nemá aj iný majetok. Uspokojil sa iba s jej výpoveďou bez náležitého ďalšieho zisťovania stavu majetku. Súdy tak prvostupňový ako i odvolací riadne nezdôvodnili takýto svoj postup a absentuje aj skutočnosť, že súdy vôbec neskúmali majetkové, osobné a iné pomery účastníka. Máme to za to, že závery všeobecných súdov boli zjavne neodôvodnené a arbitrárne.“

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol, že jej základné práva podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 v spojení čl. 12 ods. 1 a 4 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru boli namietaným uznesením v časti týkajúcej sa potvrdenia prvostupňového rozsudku vo výroku o náhrade trov konania porušené, a zároveň aby bolo namietané uznesenie zrušené. Sťažovateľka sa napokon taktiež domáha priznania úhrady trov konania v sume 269,58 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd podľa ústavy alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podstatou sťažnosti sťažovateľky podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcej proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 9 Co 184/2012 z 28. júna 201 je odlišný právny názor sťažovateľky na výklad a aplikáciu § 150 ods. 1 OSP, podľa ktorého ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

Sťažovateľka nesúhlasí s odôvodnením napadnutého uznesenia krajského súdu (v spojení s odôvodnením prvostupňového rozsudku) vyúsťujúceho do výroku, ktorým potvrdil prvostupňový rozsudok v časti, v ktorej jej nepriznal náhradu trov konania, považujúc závery, ku ktorým krajský súd dospel, za zjavne neodôvodnené a arbitrárne.

Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 12 ods. 4 ústavy nikomu nesmie byť spôsobená ujma na právach pre to, že uplatňuje svoje základné práva a slobody.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

O zjavnú neopodstatnenosť návrhu ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 120/2011, IV. ÚS 226/2011).

II.1 K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením

Pri výklade práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Ústavný súd už v minulosti uviedol, že rozhodovanie o náhrade trov je súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05, IV. ÚS 226/2011, II. ÚS 360/2012).

Rozhodovanie o náhrade trov je súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05).

Obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojené kráľovstvo z 23. septembra 1997).

Je potrebné uviesť, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi patrí zásadne medzi hlavné výsadné oblasti pôsobnosti všeobecných súdov a ako také je prejavom ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný súd preto nemôže do detailov preskúmať jednotlivé rozhodnutia všeobecných súdov o náhrade trov konania, keďže táto problematika by mohla nadobudnúť ústavnoprávny rozmer iba v prípade závažného vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť v dôsledku takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, v ktorých by boli zjavné znaky arbitrárnosti.

V súlade s čl. 51 ods. 1 ústavy sa práva na súdnu ochranu a v jeho rámci na náhradu trov súdneho konania možno domáhať len spôsobom a v medziach zákona, ktorý upravuje podmienky na jej priznanie, t. j. v danom prípade Občiansky súdny poriadok. Jeho § 150 ods. 1 umožňuje súdu, aby v rámci svojho uváženia celkom alebo sčasti nepriznal náhradu trov konania tomu účastníkovi, ktorému inak podľa zákona patrí. Dôvodom na použitie uvedeného ustanovenia však môžu byť len okolnosti hodné osobitného zreteľa, ktoré zákon neuvádza ani exemplifikatívne, čo však neznamená, že tým vytvára priestor

na neobmedzenú a ničím neohraničenú voľnú úvahu súdu. Pri skúmaní, či existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, je podľa stabilizovanej judikatúry všeobecných súdov potrebné prihliadať na osobné, zárobné, majetkové a iné pomery účastníkov, procesný postoj účastníkov na oboch stranách sporu, okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nárokov, pričom medze sudcovskej úvahy sú dané účelom právnej úpravy náhrady trov konania, ktorá jej nepriznanie úspešnému účastníkovi pripúšťa len ako výnimku zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok sporového konania (§ 142 ods. 1 OSP).

Ustanovenie § 150 ods. 1 OSP obsahuje určité osobitné „moderačné oprávnenie“ všeobecných súdov, ktoré im umožňuje rozhodnúť o náhrade trov konania inak, než aby to reflektovalo výsledok sporu. Toto oprávnenie však zásadne prislúcha všeobecným súdom, ktoré sú detailne oboznámené s konkrétnymi okolnosťami prípadu, a preto je predovšetkým na ich úvahe, či využijú možnosť aplikácie uvedeného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku s ohľadom na výnimočnosť konkrétneho prípadu.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy (a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03). Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej judikatúry vyslovil, že právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997).

Požiadavka ústavne konformného odôvodnenia súdneho rozhodnutia sa vzťahuje na každý výrok rozhodnutia, teda aj na rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania. Krajský súd v odvolacom konaní preskúmal rozsudok okresného súdu č. k. 14 C 113/2010-72 zo 14. marca 2012 v časti týkajúcej sa výroku o nepriznaní náhrady trov

konania a v odôvodnení namietaného uznesenia, ktorým potvrdil prvostupňový rozsudok v odvolaní napadnutej časti, v podstatnom uviedol:

„Okolnosti na strane účastníkov konania považoval odvolací súd v tomto prípade za dôvody hodné osobitného zreteľa pre použitie ust. § 150 ods. 1 O. s. p., keď jediným príjmom odporkyne je starobný dôchodok vo výške 230,-eur, navrhovateľ je právnickou osobou, ktorej, tak ako to konštatuje i prvostupňový súd v dôvodoch svojho rozhodnutia, nemôže znášanie trov spôsobiť vážnejšie existenčné problémy. Už v týchto okolnostiach je potrebné vidieť dôvody hodné osobitného zreteľa bez ohľadu na to, či odporkyňa zo svojho nízkeho príjmu uhrádza i pohľadávky svojej dcéry. Bola to práve dcéra odporkyne, ktorá sa prevodom nehnuteľnosti chcela vyhnúť splateniu dlhov, a preto ani táto okolnosť nemôže byť na ťarchu odporkyne pri úvahe o náhrade trov prvostupňového konania.“

Ústavný súd vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov, ani preskúmať, či v konaní bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil, ale je oprávnený posúdiť, či v konaní pred všeobecnými súdmi prípadne nedošlo k porušeniu ústavnoprávných princípov konania (čl. 46 až čl. 50 ústavy), a tým k porušeniu základných práv alebo slobôd sťažovateľa. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

V danej veci preto ústavný súd konštatuje, že ako na dôvody hodné osobitného zreteľa prihliadol krajský súd (rovnako ako pred ním okresný súd) v prvom rade na sociálne pomery žalovanej, a pokiaľ ide o sťažovateľku (žalobkyňu), prihliadol na jej postavenie s tým, že vyvíja podnikateľskú činnosť ako právnická osoba – obchodná spoločnosť, a preto jej znášanie trov konania nemôže spôsobiť existenčné problémy. Krajský súd poukázal aj na

to, že hlavnou aktérkou sporného prevodu nehnuteľnosti bola dcéra žalovanej, ktorá tak urobila so zámerom vyhnúť sa exekúcii, čo nemožno pripísať na vrub žalovanej.

Tieto dôvody viedli krajský súd k potvrdeniu prvostupňového rozsudku v časti týkajúcej sa jeho výroku o náhrade trov konania na základe aplikácie § 150 ods. 1 OSP, ktorým nepriznal úspešnej sťažovateľke právo na náhradu trov konania.

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd v uznesení sp. zn. 9 Co 184/2012 z 28. júna 2012 síce stručne, ale dostatočne odôvodnil, ktoré okolnosti na strane žalovanej, ako aj sťažovateľky považuje za dôvody hodné osobitného zreteľa na aplikáciu ustanovenia § 150 ods. 1 OSP. Ústavný súd na základe uvedeného dospel k názoru, že skutkové a právne závery krajského súdu v napadnutom uznesení nie sú v rozpore s účelom a zmyslom právnej úpravy náhrady trov konania, a preto ich nemožno označiť za nepreskúmateľné, svojvoľné alebo vybočujúce z rámca uvedeného zákonného ustanovenia. Ústavný súd preto nemá dôvod ani oprávnenie prehodnocovať tieto závery a nahrádzať ich vlastnými. Ústavný súd nezistil, že by postup a uznesenie krajského súdu sp. zn. 9 Co 184/2012 z 28. júna 2012 v časti týkajúcej sa jeho rozhodnutia o potvrdení prvostupňového rozsudku v časti týkajúcej sa nepriznania trov konania sťažovateľke boli svojvoľné. Právny záver krajského súdu považuje ústavný súd za ústavne udržateľný, a preto nemá dôvod ho prehodnocovať, prípadne nahrádzať svojim vlastným.

Ústavný súd ďalej uvádza, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) nie je ani záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Ústavný súd vo svojej judikatúre viackrát konštatoval, že postup súdu vychádzajúci z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy nemožno hodnotiť *per se* ako nezákonný (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97) napriek tomu, že nespĺňa očakávania účastníka konania. Z týchto dôvodov bolo potrebné sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ústavy napadnutým uznesením

V súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 20 ústavy ústavný súd považuje predovšetkým za potrebné poukázať na svoju stabilizovanú judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým nepochybne patrí aj právo zaručené v čl. 20 ústavy, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprosesné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. z čl. 6 dohovoru. Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo v danom prípade dôjsť ani k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ústavy. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpciu pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010).

Ústavný súd konštatuje, že z tohto dôvodu neexistuje taká príčinná súvislosť medzi napadnutým uznesením a základným právom podľa čl. 20 ústavy, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie tohto základného práva po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto ju pri predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.3 K namietanému porušeniu základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a porušeniu čl. 12 ods. 1 a 4 ústavy napadnutým uznesením

Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy napadnutým uznesením, ústavný súd poznamenáva, že

sťažovateľka svoje tvrdenie v podstate odvodzuje od zásahu do jej základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže ústavný súd nedospel k záveru, že by postup a rozhodnutie krajského súdu nespĺňalo požiadavky obsiahnuté čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, neprichádzala do úvahy ani možnosť, že by napadnutým uznesením mohlo byť dotknuté základné právo sťažovateľky podľa čl. 47 ods. 3 ústavy. Aj v tejto časti je teda sťažnosť sťažovateľky zjavne neopodstatnená, čo bolo dôvodom na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde už pri jej predbežnom prerokovaní.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že podstatná časť námietok, ktorými sťažovateľka odôvodňuje tvrdenie o porušení čl. 12 ods. 1 a 4 ústavy napadnutým uznesením, je v zásade totožná s námietkami, ktoré uplatnila vo vzťahu k tvrdeniu o porušení svojich v petite sťažnosti označených práv.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoj opakovane prezentovaný právny názor, že ústavné direktívy obsiahnuté v čl. 12 ústavy nemôžu byť zásadne priamo samostatne aplikovateľné v rámci individuálnej ochrany základných práv a slobôd. Zásady vyjadrené v uvedenom článku ústavy majú univerzálny charakter, preto ich aplikácia neprichádza do úvahy bez konkrétneho vyjadrenia dopadu diskriminujúceho postupu orgánu verejnej moci na základné právo alebo slobodu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (obdobne napr. I. ÚS 34/96, I. ÚS 8/97). Preto, pokiaľ ústavný súd nevysloví zároveň porušenie niektorého základného práva alebo slobody, nemôže vysloviť porušenie ani čl. 12 ods. 1 a 4 ústavy.

Vzhľadom na to ústavný súd napokon odmietol sťažnosť aj v tejto časti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľky (zrušiť napadnuté rozhodnutie krajského súdu, vrátiť vec na ďalšie konanie a priznať jej úhradu trov konania) nezaoberal z dôvodu, že rozhodovanie o nich je

podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. novembra 2012